

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Дніпро Дніпропетровської області

«08» листопада 2023 року

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу 2 управління (з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області) ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях підполковник юстиції Румянцева Олена Валеріївна, розглянувши матеріали кримінального провадження № 22019050000000144, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань 03.07.2019 за ознаками злочину, передбаченого ч. 2 ст. 110 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особи про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 42, 276-279 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Савенка Максима Юрійовича, 29.07.1976 року народження, громадянина України, уродженця м. Донецька Донецької області, раніше не судимого, стосовно якого на розгляді Краматорського міського суду Донецької області перебуває кримінальне провадження № 12015050000000402 за ч. 1 ст. 258-3 КК України, зареєстрованого за адресою: Донецька область, м. Донецьк, вул. Дніпродзержинська, буд. 16, кв. 66, проживає за адресою м. Донецька, вул. Бірюзова, буд. 40, кв. 20,

про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 110 КК України, - умисні дії, вчинені з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, за попередньою змовою групою осіб за таких обставин:

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди. Україна самостійно визначає адміністративно-територіальний устрій та порядок утворення національно-адміністративних одиниць.

Рішенням Конституційного Суду України № 3-зп від 11.07.1997 зазначено, що засади конституційного ладу в Україні закріплені у розділах I, III та XIII Основного Закону України - Конституції України.

Зокрема, положеннями статей 1 та 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Відповідно до ст. 5 Конституції України, носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування. Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до Рішень Конституційного Суду № 6-рп/2005 від 05.10.2005, № 6-рп/2008 від 16.04.2008 зазначені норми визначають, що влада народу є первинною, єдиною і не відчуженою та здійснюється народом шляхом вільного волевиявлення через вибори, референдум, інші форми безпосередньої демократії у порядку визначеному Конституцією та законами України, через органи державної влади та органи місцевого самоврядування, сформовані відповідно до Конституції та законів України. Тільки народ має право безпосередньо шляхом всеукраїнського референдуму визначати конституційний лад в Україні, який закріплюється Конституцією України, а також змінювати конституційний лад внесенням змін до Основного Закону України в порядку, встановленому його розділом XIII.

Стаття 6 Конституції України передбачає, що державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Статтями 69, 72 та 73 Конституції України передбачено, що народне волевиявлення здійснюється через вибори, референдум та інші форми безпосередньої демократії. Всеукраїнський референдум призначається Верховною Радою України або Президентом України відповідно до їхніх повноважень, встановлених цією Конституцією. Виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно-територіального устрою України входить АР Крим, області, зокрема, Донецька область, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

У кінці 2013 року – на початку 2014 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у групи осіб (стосовно яких є окремі кримінальні провадження) виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом

проведення незаконного референдуму щодо зміни території України та утворення на території Донецької області України псевдодержавного утворення - так званої «Донецької народної республіки» (далі по тексту – «ДНР»), створення на зазначеній території незаконних органів влади.

У березні – квітні 2014 року в м. Донецьку та інших населених пунктах Донецької області розпочалася збройна агресія Російської Федерації шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств Російської Федерації, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на зміну меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Так, 07.04.2014 у м. Донецьку Донецької області за підтримки керівництва Російської Федерації групою проросійсько-налаштованих мешканців Донецької області видано «Акт о провозглашении государственной самостоятельности Донецкой народной республики», яким публічно закликано місцеве населення до проведення 11.05.2014 так названого «загального обласного референдуму» на території Донецької області з питання визнання державної самостійності «ДНР» та чинення збройного опору державній владі України, військовим підрозділам Міністерства оборони України та Міністерства внутрішніх справ України. При цьому протягом квітня-травня 2014 року в окремих містах Донецької області організовано та проведено низку мітингів з метою привернення уваги та схвалення громадян України з числа місцевих мешканців до визнання державної самостійності «ДНР».

За таких обставин 11.05.2014 в окремих містах та районах Донецької області всупереч законодавству України проведено так названий «загальний обласний референдум», за результатами якого 12.05.2014 проголошено про суверенітет «ДНР» на території Донецької області.

Надалі представниками самопроголошеної «ДНР», які контролюються окупаційною адміністрацією Російської Федерації, з числа своїх громадян та місцевого населення області сформовано політично-управлінські (т.зв. «органи державної влади ДНР») та силові органи.

Так, на учасників органів політичного блоку покладено обов'язки підтримки збройної агресії Російської Федерації та вчинення дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом:

- створення та участі в діяльності окупаційної адміністрації Російської Федерації, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні Російській Федерації самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях Донецької області;

- видачі нормативно-правових актів від імені окупаційної адміністрації Російської Федерації та самопроголошених органів державної влади «ДНР»;

- проведення агітаційної роботи серед населення щодо діяльності псевдодержавного утворення «ДНР» з метою схилення їх до участі у вказаній організації, приховування факту збройної агресії Російської Федерації проти України, отримання підтримки власної діяльності серед мешканців східних регіонів України;

- організація збору, отримання матеріальної і фінансової допомоги від інших учасників організації та осіб, лояльно налаштованих до їх діяльності, а також її розподілу;

- налагодження взаємодії з незаконним псевдодержавним утворенням «ДНР» та її лідерами з метою координації дій, спрямованих на насильницьку зміну конституційного ладу України;

- налагодження взаємодії з прихильниками злочинної діяльності, що перебувають за кордоном з метою координації дій, отримання матеріальної і гуманітарної допомоги та озброєння, а також залучення іноземних громадян для протидії правоохоронним органам та Збройним Силам України;

- координація та узгодження своїх дій з радниками та інструкторами Російської Федерації, з метою спільного та ефективного протистояння Збройним Силам України, іншим військовим формуванням, та вчинення умисних дій, спрямованих на зміну меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України;

- налагодження взаємодії з місцевими та закордонними засобами масової інформації з метою їх використання для агітації, висвітлення діяльності «ДНР», дискредитації діяльності органів державної влади України та осіб, задіяних у ході проведення антитерористичної операції і заходах із забезпечення національної безпеки і оборони, стримування і відсічі російської збройної агресії в Донецькій та Луганській областях, та формування думки серед населення про законність власних дій;

- надання матеріальної та організаційної допомоги учасникам силового блоку «ДНР» для забезпечення їх протиправної діяльності, тощо.

При цьому, кожний учасник органів політичного та силового блоків «ДНР» (у т.ч. які долучалися в подальшому до їх складу) усвідомлював, що головним їх завданням є підтримка збройної агресії Російської Федерації та зміна меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України.

У результаті вищезазначених подій значна кількість території та населених пунктів Донецької області протягом квітня – вересня 2014 року опинилась під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань Російської Федерації, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів, окупаційних адміністрацій Російської Федерації на території Донецької області т.зв. «ДНР», які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018, Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» № 254-VIII від 17.03.2015 та Закону України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» № 1680-VII від 16.09.2014 визнані тимчасово окупованими територіями, а органи державної та місцевої влади України, та бюджетні установи, згідно Постанови Кабінету Міністрів України № 595 від 07.11.2014, припинили свою діяльність на вказаних територіях та переміщені на підконтрольну органам державної влади України територію.

Утримання частини території Донецької області, взятої під контроль шляхом насильницьких злочинних дій, та досягнення завдання щодо зміни меж території та державного кордону України в спосіб, що суперечить порядку, встановленому Конституцією України, потребує залучення, розміщення та використання значних активів будь-якого роду, зокрема фінансових та матеріальних, тобто забезпечення функціонування на цій території так званої «фінансової системи».

Вказане в свою чергу та намагання досягти однієї з цілей, а саме створення в очах міжнародної спільноти та місцевих мешканців образу «ДНР» як легітимного державного утворення, що має власні органи державної влади та місцевого самоврядування, надання легітимності процесу обігу фінансових активів, призвело до прийняття представниками окупаційної адміністрації рішення щодо створення та функціонування окремих так званих «установ фінансового сектору «ДНР», які б виконували функції зі збирання фінансових активів та провадження фінансових операцій щодо розподілу, перерозподілу та використання фондів грошових коштів.

Фактично ж так звані «установи фінансового сектору «ДНР» забезпечують функціонування системи фінансування терористичної організації «ДНР» та як наслідок, фінансування дій, спрямованих на зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Однією з таких установ є так зване «министерство доходов и сборов ДНР» (далі «министерство»), про утворення якого проголошено 06.10.2014 так званою «постановою «совета министров» № 37-8, з основним місцем дислокації: Донецька обл., м. Донецьк, Київський район, вул. Артема, буд. 114.

У подальшому, 12.09.2019 затверджено так зване «Положение о министерстве доходов и сборов Донецкой народной республики».

При цьому «министерство» має чітку структурну ієрархію з розподілом функцій, визначенням керівників як групи в цілому, так і окремих її підрозділів. Так, до складу керівництва входять безпосередньо «министр», його «первый заместитель», «заместители министра». Також структуру «министерства» складає сукупність структурних підрозділів, а саме: «таможенная служба», «департаменты (зокрема «департамент по борьбе с теневой экономикой», «департамент аудита»), «отделы и сектора по направлениям деятельности»; та територіальні підрозділи «министерства»: «республиканские налоговые инспекции в Калининском, Буденновском, Кировском, Ленинском районах г. Донецка, в Новоазовском, Волновском, Мангушском, Тельмановском, Амвросиевском, Старобешевском районах, городах Енакиеве, Дебальцево, Макеевке, Мариуполе, Харцызске, Горловке, Торезе, Шахтерске, Докучаевске, Снежном, Ясиноватой».

На само «министерство» покладено функції з:

- фінансового забезпечення «ДНР» шляхом збору з фізичних та юридичних осіб, що знаходяться на тимчасово окупованій території Донецької області, грошових коштів у вигляді так званих «налогов», «сборов», «таможенных и других обязательных платежей», «единого взноса»;

- встановлення контролю за переміщенням товарів та транспортних засобів на/з території, підконтрольній «ДНР», в тому числі зі збору грошових коштів за дозвіл на таке переміщення;

- встановлення для населення та юридичних осіб, що перебувають на тимчасово окупованій території, незаконних вимог щодо фінансового забезпечення «ДНР» шляхом винесення так званих «нормативно-правовых актов», які з точки зору

закону є нікчемними та забезпечення примусу населення та юридичних осіб до їх виконання;

- контролю та обліку грошових коштів, що надходять до так званих «бюджетов ДНР» у вигляді так званих «налогов», «сборов», таможенних и других обязательных платежей», «единого взноса», тощо.

Так, громадянин України Савенко Максим Юрійович у невстановлений період часу, але не пізніше 26 жовтня 2018 року, перебуваючи на тимчасово окупованій території, а саме у м. Донецьку Донецької області, діючи умисно, добровільно, з корисливих та ідеологічних мотивів, з метою участі у діяльності окупаційної адміністрації Російської Федерації, спрямованої на зміну меж території та державного кордону України, був прийнятий на службу до «министерства доходов и сборов ДНР» на посаду «заместителя министра», яку й продовжує займати.

Основним місцем дислокації Савенка Максима Юрійовича за вказаній посаді є Донецька обл., м. Донецьк, Київський район, вул. Артема, буд. 114.

З моменту призначення на посаду «заместителя министра доходов и сборов ДНР» та використовуючи надані представниками окупаційної адміністрації РФ владні повноваження, Савенко Максим Юрійович, діючи умисно, з ідеологічних та корисливих мотивів, за попередньою змовою групою осіб з числа інших членів окупаційної адміністрації РФ (стосовно яких досудове розслідування проводиться в інших кримінальних провадженнях), будучи особою, на яку покладено відповідальність за діяльність так званого «министерства доходов и сборов ДНР», усвідомлюючи, що грошові активи, збір та обіг яких відбувається на тимчасово окупованій території Донецької області, буде використано в тому числі на фінансування дій щодо насильницької зміни меж території та кордону України, з метою створення уявного фінансового добробуту і стабільності на тимчасово окупованій території, забезпечує реалізацію покладених на «министерство доходов и сборов ДНР» функцій щодо стягнення, у вигляді податків та зборів, грошових коштів з фізичних та юридичних осіб, які перебувають на тимчасово окупованій території Донецької області, для подальшого їх скерування до «місцевих» та «республіканського бюджету ДНР».

З квітня 2022 року Савенко Максим Юрійович як «заместитель министра доходов и сборов ДНР» входить до складу так званої «единой экономической комиссии», яка діє на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей з метою забезпечення реалізації проекту окупаційної влади РФ щодо створення єдиного економічного простору та єдиної таможні.

Під час перебування на вказаній посаді Савенко Максим Юрійович, на виконання цілей, завдань та функцій так званого «министерства доходов и сборов ДНР», в тому числі для забезпечення його стабільної діяльності, залучення нових платників так званих податків та зборів, та з метою формування думки серед населення і світової спільноти щодо легітимності «ДНР» як державного утворення взаємодіє з окремими друкованими засобами масової інформації, телебачення, мережі Інтернет та іншими засобами масової інформації, використовуючи їх для висвітлення діяльності «ДНР» та пропагандистської роботи з популяризації безпосередньої діяльності «министерства доходов и сборов ДНР».

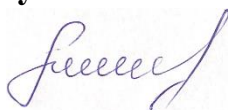
Також, Савенко Максим Юрійович періодично проводить прийоми громадян в рамках роботи так званої «общественной приемной председателя общественного движения «Донецкая Республика», зокрема з питань необхідності постановлення на

обліку у так званих «налогових інспекціях» після отримання так званого «паспорта ДНР», переміщення через так званий «кордон з ЛНР» тощо.

Крім того, Савенко Максим Юрійович з квітня 2022 року у складі окупаційної влади РФ приймає участь в організації мобілізаційного процесу (проведення заходів з мобілізаційної підготовки, мобілізації та наданні відтермінування від призову на військову службу за мобілізацією) як член так званої «межведомственной комиссии по вопросам предоставления отсрочки от призыва на военную службу по мобилизации».

Таким чином, Савенко Максим Юрійович обґрунтовано підозрюється у вчиненні умисних дій з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 110 КК України.

**Старший слідчий в ОВС слідчого відділу 2 управління
(з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)
ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях
підполковник юстиції**

Олена РУМЯНЦЕВА

ПОГОДЖЕНО

**Процесуальний керівник у кримінальному провадженні -
прокурор відділу процесуального керівництва та
підтримання публічного обвинувачення управління
протидії злочинам, вчиненим в умовах збройного
конфлікту, Донецької обласної прокуратури**

Денис ХОДУС

Підозрюваний: _____
(прізвище, ініціали, підпис)

Захисник: _____
(прізвище, ініціали, підпис)

Права підозрюваного:

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим досліддам.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин

має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожному гарантується право звернутись із конституційною скаргою до Конституційного Суду України з підстав, установлених цією Конституцією, та у порядку, визначеному законом.

Кожен має право після використання всіх національних засобів юридичного захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на професійну правничу допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення у порядку, передбаченому ст.ст.468-476 КПК України. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Про підозру мені повідомлено, письмове повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права і обов'язки вручені, права підозрюваного мені оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний: _____
(прізвище, ініціали, підпис)

Захисник: _____
(прізвище, ініціали, підпис)

«__» год. «__» хв. «__» листопада 2023 року

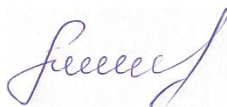
Повідомлення про підозру здійснив:

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу 2 управління

(з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)

ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях

підполковник юстиції

Олена РУМЯНЦЕВА